

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Stockholm, Iduns Tryckeri Aktiebolag.

N:r 7 (478)

Fredagen den 19 februari 1897.

10:de årg.

Prenumerationspris pr år:		Eyrå:	Redaktör och utgivare:	Utgifningstid:	Annonspris:
Idun ensam	kr. 5:—	Klara södra kyrkog. 16, 1 tr.	FRITHIOF HELLBERG.	hvarje fredag.	35 öre pr nonpareillerad.
Iduns Modet., fjortondagsuppl.	» 5:—	Öppen kl. 10—5.	Träffas säkrast kl. 2—3.	Lösnummerpris 15 öre	För »Platssökande» o. »Lediga platser»
Iduns Modet., månadsuppl.	» 3:—	Allm. telef. 6147. Rikstelef. 1646.	Redaktionssekr.: J. Nordling.	(lös:n:r endast för kompletteringar.)	25 öre för hvarje påbörjad tital stafv.
Barngarderoben	» 3:—				Utländska annons. 70 öre pr nonp.-rad.

Lillie Hegermann-Lindencrone, född Grenough.

Trogen sitt löfte att efter de svenska ministerfruarna för sin läsekrets presentera den kvinnliga eliten af corps diplomatique, framställer Idun i dag bilden af fru Lillie Hegermann-Lindencrone, f. d. danske ministerns älskvärda, spirituella och talangfulla maka, ännu för några dagar sedan doyenne inom vår diplomatiska kår och en af de mest uppburna damerna inom societeten.

För det till Paris afflyttande ministerparet har under de senaste veckorna gifvits en rad lysande afskedsfester, bland hvilka må nämnas middagarna hos kabinettsskammaren grefve A. F. Wachtmeister med grefvinna, greven och grefvinnan Arvid Posse samt tyske ministern och grefvinnan von Braysteinburg, balen hos franske ministern och madame Rouvier och soarén hos bankdirektören och fru Wallenberg. Såväl genom sin glans som genom sin kordiala och vemodfulla prägel hafva dessa fester otvetydigt vittnat om den vänskap och den aktningfulla sympati, som ministern och fru Hegermann-Lindencrone under sin sexåriga vistelse i vårt land vunnit inom hufvudstadens aristokratiska kretsar. Såsom representant för en med svenskarne så nära befryndad nation som den danska, hvars konungahus ju dessutom på det intimaste är lierad med vårt, har den danske ministern redan från första stund bland de främmande sändebuden intagit en angenäm

särställning, hvilken ytterligare stärkts genom hans och hans makas vinnande personliga egenskaper. Oftare än sina ståndbröder hafva de haft glädjen och äran att uti sitt hem i det främmande, nordiska landet välkomna medlemmar af sin regentfamilj, och ännu för icke en månad sedan bjödo de, som så ofta

förr, det danska kronprinsparet, som med anledning af konung Oscars födelsedag då gästade vårt land, på dansk gästfrihet, hemtrefnad och festglädje — naturligtvis vederbörligen kryddade med utsökta europeiska tillsatser. Åt denna och deras öfriga fester i det minnesrika gamla braheska huset, Drottninggatan 31, sedan mer än ett halft århundrade tillbaka danskt ministerresidens, hafva värdinnans grace och esprit förlänat en egendomligt fängslande charme.

Redan vid den flyktigaste beröring med fru Hegermann-Lindencrone får man en liffig förnimmelse af att man står inför en kvinna, som fört ett rikt och växlande lif, sett mycket, sett vida och sett djupt. De yttre dragen af hennes lefnad, här nedan återgifna, bekräfta till fullo detta intryck.

På fädernet bördig från Sverige — ligger manne däri en af orsakerna till den dragning hon utöfvar på svenska sinnen? — på mödernet från Frankrike, föddes fru Hegermann-Lindencrone i den viktiga handels- och fabriksstaden Boston i Norra Amerika.

Den, som ej kan fördraga fiender, är icke värd att hafva vänner.

L. Scheffer.

Af sin far ärfde hon namnet Grenough, af sin mor namnet Fay, känt och aktadt i hela det civiliserade Amerika, af sin svenske stamfader, som på 1600-talet flyttade öfver till Amerika, namnet Lilje, förkvinnligadt till Lillie och i denna form inom släkten pietetsfullt reserveradt åt den äldsta dottern i rakt nedstigande led. Utrustad med rika musikaliska anlag, var den unga amerikanskan nog lycklig att tidigt få utbildta sin präktiga stämma under ledning af framstående europeiska sånglärare, bland andra Garcia, den snillrike spanske mästaren. Man förespådde henne en lysande framtid som sångerska, men redan vid 17 års ålder öfvergaf hon denna frestande utsikt för en ändå större lockelse: platsen vid egen härd som älskande och älskad maka. Af sin sång, som hon sålunda själfmant hänvisade till privat- och hoflifvets trängre område, lät hon från och med sitt giftermål med den amerikanske rentiern mr Moulton endast vid välgörenhetsföreställningar en större allmänhet få njuta, och åt sitt lågande intresse för konsten gaf hon från den tiden företrädesvis uttryck i ett frikostigt mecenatskap mot dess utöfvare.

Bosatt i Paris och med ungdomlig lust deltagande i de bländande festerna i Tuilerierna, fick den graciösa och spirituella mrs Moulton snart tillträde till kejsarinnan Eugénies intimare umgängeskrets. Då grundlades mellan de båda kvinnorna en vänskap för lifvet, hvarom vittnar bland annat mrs Moultons sommarvistelser hos den lyckostrålände kejsarinnan i Compiègne och hennes besök längre fram hos den djupt nedböjda furstinnan på Chiselhurst och hennes villa nära Monte Carlo.

Det spännande förspelet till fransk-tyska kriget, början och utvecklingen af detta fruktansvärda drama, belägringen af Paris med dess skräckscener af nöd och brott samt dess drag af storslagen själfuppoffring — till allt detta var mrs Moulton ett åsyna vittne. Ur sitt af tyskarnes bomber antända palats i Paris flydde hon slutligen med sin familj och lyckades med stöd af pass genomtränga den fiendtliga militärkordongen och uppnå fredligare nejder.

Efter ett tvåårigt änkestånd förmälde sig mrs Moulton med danske ministern i Washington, kammarherre Hegermann-Lindencrone. I sju år unnades det henne att andas hemlandets frihetsluft; därpå återplanterades hon i monarkisk jordmån genom ett penndrag af danska regeringen. Den vackraste behållningen af hennes tioåriga vistelse vid hofvet i Rom torde vara hennes vänskap med Italiens tjusande, evigt unga och fagra drottning, Margherita, med hvilken, utom personlig sympati, gemensamma musikaliska intressen förena henne.

Från det solvarma, leende södern beordrades ministern Hegermann-Lindencrone direkt till ultiima Thule. Med beundransvärd smidighet och energi satte sig hans maka in i de nya förhållandena, och redan ett år efter sin ankomst till vårt land slog hon ett slag, som, på samma gång det ådrog henne den mest smickrande uppmärk-

samhet, kulminerande i den henne af konungen tilldelade guldmedaljen Litteris et artibus, gaf ett eklatant bevis på de betydande landvinningar hon på så ringa tid gjort inom stora världen.

Den 15 december 1891 uppfördes nämligen i danska ministerhotellet inför kronprinsen, prins Eugen samt flertalet af hofvets och diplomatiska kårens medlemmar den pikanta och melodiosa operetten »Her Majesty's Ship Pinafore» (af Arthur Sullivan, Englands mest populära operettkomponist), inöfvad, anordnad och anfordrad af fru Hegermann-Lindencrone själf. De uppträdande — unga damer ur societeten samt diplomater och officerare, bland dem en son och en dotter till värdfolket — återgafvo på engelska språket med smittande godt lynne, på vissa håll med verkligt artistskap, sina respektive roller; orkestern, fröknarna Thora Hvass och Ella Strandberg, löste, vid hvarsin Steinway-flygel och under ledning af värdinnans taktpinne, på ett mästertligt sätt sin tacksamma uppgift. Bifallet var det mest lifliga, och efter föreställningens slut öfverlämnades, som en hyllnings- och tacksamhetsgård, på det aristokratiska operettsällskapets vägnar till fru Hegermann-Lindencrone ett praktfull blomsterkorg med breda band, bärande i gyllene bokstäfver inskriften »H. M. S. Pinafore». Alla öfriga arrangemang, från de i entrén till gästerna utdelade eleganta korten med »skeppet Pinafore» samt de uppträdandes namn i guldtryck till den splendida supé, som avslutade festen, voro i full öfverensstämmelse med de präktiga sceniska anordningarna. Till förmån för prins Karls folkök uppfordrades dagen därpå i Hôtel Continentals stora sal samma föreställning inför en distinguerad och talrik publik och med glänsande ekonomiskt resultat.

* * *

Nu hafva de förklingat, de lätta fjäten, de förbindliga ordskiftena, de låga, musikaliska skratten, de halfkvädna diplomatiska visorna på veka, främmande tungomål. Salongerna i det danska ministerhotellet stå öde. Fru Hegermann-Lindencrones svenska saga är all. Men i Paris, där salar, högre än de braheska, stå redo att mottaga det dyrbara hegermannska boet, där börjar ett nytt skede af hennes lif, med större uppgifter, vidsträcktare vyer, kanske stoltare triumfer, mot en bakgrund af glänsande minnen från andra kejsardömetts dagar.

T. K.

Ur »Gunnars visor.»

Gunnars sängkammare.

Liten Gunnar middag soffer
Uti sitt gemak:
Gröna luftiga gardiner,
Höghvälfåt ljusblått tak,
Och en matta mjuk som sammet
Gunnar sig består,
Och en vaggång tusenstämmig
Hvarje dag han får.

Slut dig, glada, blåa öga,
Slumra sött en stund!
Susen sakta, höga björkar,
Vakten Gunnars blund!
Hvisken, drömmar, i hans öra,
Hvisken ljuft och godt,
Att hans aning sig må röra
Om det goda blott.

De första stegen.

Lilla rädda fot,
Stappla mamma mot,
Se, min öppna famn
Är din säkra hamn!

Vänd till pappa se'n
— Bara mod min vän! —
Och hans starka hand
För dig strax i land!

Inför mor och far
Gunnar tagit har
Sina första steg
På sin lefnadsväg.

Liten Gunnar kär,
Hvart än vägen bär,
Herren före dig
En gång hem till sig.

Se Hans öppna famn
Är din bästa hamn,
Dig Hans fadershand
För till lifvets land.

Höstvisa.

Nu somna små trötta blommor
I vinterblunden in,
Och alla björkarna mistat
Den vackra skruden sin.

Och ute är tungt och mulet
Och regnet sjunger sin sång,
Och inne är mörkt och kulet
Och tiden blir Gunnar lång.

Han lutar sitt ljusa hufvud
Mot rutan och ut han ser
Och undrar, om solen har somnat
Och ej tänker vakna mer.

Ha' fåglarna glömt att stämma
Sin jublande lofsång opp?
Vill ekorven mer ej gunga
Därruppe i björkens topp?

Då knackar det sakta på rutan,
Och Gunnar ser ifrigt ut:
Det är liten munter gräsparf,
Männ' han vill leka tittut?

»Goddag, herr Gunnar, hur mår du?
Och hvad har du för dig nu?»
»Åh, kära sparf, jag är instängd,
Och har så tråkigt, vet du?»

»Ack, vänta du bara, Gunnar,
Så skall du annat få se,
Nyss skatan berättade något
Som händer nu ett, tu, tre!

En bländande snövit klädning
Den mörka jorden skall få
Och träden skimrande mantlar
Med idel juveler på!

*Och böljan lägger sig lydigt
Uti ett skrin af kristall,
Och solen ur höstblunden vaken
Sin strålgans där spegla skall.*

*Men vintern, som sömmar dräkten,
Har färdig ej hunnit den än
Med pärlor, juveler och glitter
Och allt hvad som hör till den.*

*Och därför får jorden vänta
Och bli lite sorgsen och grå,
Blott för att än skönare synas
Med silfverklädnings på!*

*Så vänta du bara, Gunnar,
Kanske ett par dar eller tre,
Och om ej skatan har narrats,
Så skall allt det där du få se!*

*Och Gunnar han lutar sitt hufvud
Mot rutan och ut han ser,
Och åt lilla glada sparfvän
Som flyger han nickar och ler.*

Emmy Köhler.

Moderns plikter mot sina döttrar beträffande giftermåls ingående.

Tredje täffingsartikeln.

Det var en gång ett äkta par, som hade tre döttrar, den ena vackrare än den andra, och den yngsta var den skönaste af de tre. På den tiden hände det, att där i landet var ondt om ogifte män och bland de yngre af dem hade därtill uppkommit den tanke, att det var bäst att ej taga sig någon hustru. Häröfver uppstod stor sorg i hela landet, ty det ena hemmet efter det andra sjönk ned i jorden och i dess ställe uppkommo underliga hus med många stora salar, i hvilka troll och onda andar smögo sig in och plågade svårligen dem, som där sökte härberge. Många, många rådslag höllos för att få bot mot detta elände, och den ene mannen sade ett och den andre ett annat, och under tiden sjönko än flere hem i jorden och trollens makt blef ännu större.

När de unga flickorna förnummo detta, skyldes somliga af dem sina ansikten af sorg, men andra gingo ut i ödemarken och bröto mark samt odlade land, ty de visste nu att där fanns rent för få män i kungariket.

Men de tre sköna systrarna ville hvarken skylta sina ansikten eller gå ut i ödemarken, och ej heller ville deras fader och moder att de skulle göra detta, så länge de ännu voro hvita som snö och röda som blod och här ännu funnos ogifte män i världen. Därför togo föräldrarna och klädde sina tre döttrar i silkeskläder, lade guldband kring deras armar och pärlor kring deras häls, satte små dansskor på deras fötter samt förde dem så allestädes dit, där ynglingar och ogifte män funnos.

Och alla män, gamla och unga, prisade högt de tre systrarnas skönhet, men ingen enda friare fanns där ändå till dem.

»Här äro rent för många flickor att välja på i detta land, vi få resa med våra tre döttrar till ett annat kungarrike,» sade då modern. Fadern tyckte, att det var dyrbart råd att få för hans stora bekymmer om de sköna silkesklädda döttrarna, och när solen smälte hafvets is, reste föräldrarna med dem till främmande land för att visa dem för de unga och gamla ungarlar, som där funnos.

Det gick här, som det gått i deras eget land: alla män prisade högt de tre systrarnas skönhet; guldringarnes prakt, pärlornas glans, och de små dansskorna sletos upp dussinvis, men ingen, ingen friare hade kommit, när vintern gjorde slut på sommarens fester i det främmande konungariket.

»Vi måste återvända till vårt eget land; kanske har där nu blifvit större tillgång på ungarlar,» sade då fadern, och så foro de alla tillbaka dit.

Då hände det sig, att tre ynglingar, den ene vackrare än den andre, som aldrig förr sett de tre sköna silkesklädda systrarna, träffade dem på hvarje fest och på hvarje gästabd, och de glammade och dansade med dem, så deras små dansskor sletos värre än någonsin. Men icke heller de tre ynglingarne friade till de guld- och pärlprydda systrarna.

»Vi få själfva göra gästabud, med prakt och glans, med kostliga rätter och bågarklang, så fångas nog friare!» menade modern, och fadern svarade: »ske alltså!»

Och där blef gjordt ett gästabud, i glans och prakt, med mat som på konungens bord, och med skummande vin och bågarklang, men ingen friare begärde någon af de tre döttrarna, fastän de voro klädda som konungadöttrar.

Då blefvo fadern och modern mycket, mycket bedröfvade, och i sin stora sorg beslöto de att spörja en hundraårig ungarlar, som bodde ensam i en stenkula och hölls för att vara en vis man.

Till honom gick nu de tre flickornas moder och sporde honom, hvad som vållade att hennes döttrar ej fått någon friare.

»Tre ting och ett till vållar det,» svarade den hundraårige ungarlar. »För det första är det din mans och din främsta önskan att blifva kvitt edra döttrar och få andra till att gifva dem silkeskläder. För det andra ha ni bjudit ut dem som en marknadsvara under en prälände skylt, och för det tredje har ingen ungarlar sett dem breda duk på bord eller stoppa strumpor. Och så ett ting till!» fortfor den urgamle ungarlar, där han satt ensam i stenkulan. »Vi ogifta män i detta land bli jagade likt villebråd, fastän vi själfva äro skapade till jägare, som med kärlekspilar skola sikta på den utvalda. Men ni kvinnor ha omskapat många, många af oss till vilsna fåglar, som frusna flaxa förbi de varma hemmen, utan att få komma dit in, utom då dörrarna öppnas på vid gäffel vid gästabuden. Vi flaxa då in och bli fodrade, men hemtama bli vi aldrig därigenom, ty allt är oss så främmande, så diktadt, och vi frukta att bli fångade i gömda snaror; därför flyga vi ut ur de lysande burarna så behändigt som möjligt är.»

»Så är det!» suckade hon. »Men kan ej du, som lefvat i hundra år, säga mig, hur jag skall bete mig för att få mina tre döttrar borgifva?»

Den hundraårige ungarlar strök begrundande sitt grå skägg och svarade: »Mitt råd är, att du låter hemmets dörr stå på glänt tre dagar af sju för att ensamma frusna fåglar kunna få titta in och någon stund värma sig vid eder härd. Fodra dem behöfves ej, de bli lättare hemtama, när de ej skola kvittra, för det du gifvit dem att äta, och de skola snart upptäcka, om där under ditt tak finnes någon liten fågel, som ej skulle vara rädd för att få sina fjädrar rubbade, när hon hjälpte honom att draga strå till deras gemensamma bo. Följer du

mitt råd, skall du lära mycket godt, som du nu ej anar; men på det du må kunna se hvad godt är, skall jag låna dig ett synglas, på hvilket jag slipat i sextio år här i min stenkula, och när du genom det skådat några märkliga ting, skall du komma och lämna mig synglasen tillbaka.»

Modern återvände hem, tog silkeskläderna, guldringarna och pärlbanden samt de små dansskorna af sina döttrar och läste in allt detta för att blott taga det fram till högtidsbruk. Så gaf hon flickorna enklare dräkter, och när de hade iklädt sig dessa, räckte hon dem tre gånger nio ting för att bland dem utvälja det som bäst låg för deras håg. Då valde den äldsta en spinnrock, den andra en grytslef, den tredje en bok och alla satte sig glada till hvar sin syssla. Nu tog modern fram det lånta synglaset, såg genom detta på sina tre döttrar och fann att de aldrig syntes henne så sköna som nu. Men därvid blef hon för första gången så underligt ängslig, för att någon kunde komma in och taga dem bort från henne, att hon sprang till dörren för att stänga den med lås och regel. Till all lycka mindes hon då den urgamle ungarlens ord, att synglaset skulle lära henne oväntade ting, och så lät hon dörren stå på glänt.

Då kommo ynglingar och ensamme män och tittade in i det öppna hemmet, först ängsligt och försiktigt, fruktande snaror, sedan tryggare, när de sågo de sköna systrarna syssla hvar med sitt, stundom talande vänliga, förståndiga ord med hvarandra och med dem. Och solen lyste så klart öfver allt, som fanns därinne.

I hela konungariket gick där mycket tal om hemmet, där dörren stod på glänt för unga ensamma fåglar, som nyss blifvit ur föräldrarnes bo drifna ut i villande världen, och för fåglar, som redan blifvit vilsna och frusna samt förgäfves hackat på rutan i andra hem och bedt att få komma in en stund. Men hvarken de tre sköna systrarna eller deras föräldrar aktade på detta tal, ty alla hade de sina tankar på hvar sin gärning i hemmet, där solen lyste så varm.

Bland de ogifta män, som sålunda tittade in, befunno sig äfven de tre ynglingar, som voro de vackraste och ståtligaste i hela landet, och de voro nu ej sena att fria till de tre systrarna. Då tog flickornas moder fram det underbara synglaset och såg genom det på friarne, sade dock ej något om det hon sett, men glaset fick ligga bland hennes sysaker på bordet.

»Undrar om vår moder genom det glaset ser, hur vacker min friare är!» tänkte den äldsta system, och såg själf genom synglasen på honom. Och se, då var han förvandlad till ett vilddjur med glödande ögon och brännande andedräkt, så hon drog sig förfärad bort från honom samt jagade sedan ut honom från det solglada hemmet.

Nu tog den andra system synglasen, för att därigenom se på sin friare, och fick då skåda honom som ett grymtande fyrfotadjur och dref honom genast ut.

»Mig lyster nu att beskåda min friare, som är den skönaste af de tre ynglingarne och genom synglasen måste se ut som den äldste prins i hela världen!» sade den yngsta till sig själf och satte det underbara glaset för ögat.

Men, o ve! I stället för den sköna ynglingen såg hon då en lam, vingbruten örn, som aldrig mer skulle förmå höja sig mot solen. Hon, som var den yngsta och vackraste

af systrarna, dref ej ut honom för att ytterligare fördärfvas i den villande världen, fast hon ej kunde taga honom till sitt hjärta, när hon såg, hur skarpa hans klor voro och att hans hufvud och bröst buro svåra märken efter vilda strider.

De andra två systrarna funno män, hvilka ej voro förhäxade till onda djur, gifte sig med dem, byggde egna hem, där rosiga barn lekte och logo, men den yngste sade nej till alla sina friare, ty hon hade haft den sköne ynglingen så hjärtligt kär. Hon skylde dock ej sitt ansikte i sorg och gick ej heller ut i ödemarken för att allena bryta mark och odla land, utan byggde midt i kungariket ett hem, där unga, ensamma fåglar och deras äldre vilsekomna kamrater gingo fritt ut och in bland ädla fruar och höfviska jungfrur för att vid solens ljus söka hvar sin maka, som i kärlek och tro ville hjälpa dem att draga strå till eget bo.

När de tre systrarnas moder ej längre behöfde det underbara synglaset, gick hon för att återlämna det till den hundraårige ungariken. »Tre underliga ting har jag lärt genom att se genom detta glas,» sade hon till den gamle. »Det första var, att en moders hjärta kan svida och ängslas, när friare komma och vilja taga bort döttrarna, som blifvit hemmets solstrålar. Det andra var, att det ej är en moders plikt att söka gifva bort sina döttrar, men väl att gifva dem tillfälle lära känna sig själfva, och det tredje ting, som jag lärt, är att bland mödrars plikter mot sina döttrar är äfven den, att hålla hemmets dörr på glänt, så ynglingar fritt kunna sitta ner en stund vid dess hård samt, innan de förvandlas till vilsna fåglar, få hjälp att bygga ett eget näste. Men säg mig nu, du ensamme gamle, af hvilket ämne du smält ditt underbara synglas och hvari du slipat det så klart?» frågade hon.

»Glaset är af den bästa hjärteskärfa, som räddades, då lifvets lycka slogs i kras af en guldprydd kvinnohand, och under långa år har jag slipat den skärfvan i de salta tårar, jag fällde öfver att nödgas bo ensam i min stenkula,» svarade den hundraårige ungariken och ännu en droppe föll från hans ögon på det underbara glaset.

Från den dagen började detta synglas flitigt gå i lån öfver hela konungariket, och de försvunna hemmen stego åter upp ur jorden, men troll och onda andar flydde för det solljus, som från hvarje nytt bo spred sig öfver landet.

Soloman.

»Författarinnan till Molly Bawn».

Få, om någon, af samtidens romanförfattarinnor har inom vår kvinnovärld lyckats förvärfa en så stor publik som »författarinnan till Molly Bawn», mrs Hungerford, hvars nyligen timade frånfälle vi redan omnämnt. Vi äro i dag i tillfälle att infria vårt löfte och bringa våra läsarinor det helt visst kärkomna porträttet af den omtyckta skriftställarinnan.

Fru Hungerfords flicknamn var Hamilton, och var hennes fader kyrkoherde i Rosscarberry i Irland. Härstammande från en gammal och högt ansedd familj, gifte hon sig för första gången redan vid tidiga år, men efter ett endast 6-årigt äktenskap dog hennes man, efterlämnande den unga änkan och tre små döttrar. År 1883 ingick hon nytt äktenskap med mr Henry Hungerford, med hvilken hon hade tre barn, en dotter och två söner. Deras lyckliga, solida engelska landthem, som nu sköflats genom makans och moderns död, var äfven beläget i Irland, vid St. Brendas i Cork.

Fru Hungerfords naturliga anlag för litterära sysselsättningar hade gjort sig bemärkta redan under hennes skoltid, då hon alltid tog pris för sina uppsatser och ofta samlade kamraternas omkring sig, berättande de underbaraste historier ur egen fatatur. När hon lämnade skolan, bestämde hon sig själf för skriftställarbanan, och vid 18 års ålder utgaf hon sin första roman, »Phyllis». Framgången af detta förstlingsverk var så afgjord, att fortsättningen ej länge lät

vänta på sig. Hennes nästa bok blef den bekanta »Molly Bawn», en berättelse hvars titel har en viss hänsyftning på författarinnan själf, då »Molly Bawn» just var det smeknamn, som många af hennes vänner för henne begagnade. I rask följd flöto nu från hennes flitiga penna »Lilian», »Mona», »Behagens döttrar», »Portia», »Doris», »Marvel», »En modern Circe» och hvad de allt heta, dessa äfven för svenska läsarinor välbekanta romaner — allt som allt ett 40-tal större arbeten utom otaliga småberättelser för tidskrifter i England och Amerika. På andra sidan Atlanten glädde hon sig särskildt öfver stor popularitet, och allt hvad hon skref publicerades genast samtidigt i Amerika. I Australien gjorde hennes arbeten äfven stor framgång. På svenska har närmare ett tjugotal öfversatts, de flesta genom fru Mathilda Langlets skickliga hand, samt utgifvits på Fr. Skoglund's ansedda förlag. Det senaste arbetet i svensk dräkt utgör den i följd utkomna »Ett vågadt försök», men flere ännu öfversatta lära inom den närmaste framtiden vara att vänta.

Fru Hungerford hade helt visst ännu betydande litterära uppgifter att lösa, då dödens hand så plötsligt afbröt hennes sällsynt flitiga verksamhet. Hon afled lugnt den 24 sislidna januari till följd af ett recidiv i en redan öfverstånden tyfoidfieber, omgifven af de kära, hon så högt älskat.

»I sjunde himmelen.»

Käraste min vän!

En sådan nyhet! Har lillan verkligen blifvit så stor, att hon redan är förlofvad.

Är det ej bra tidigt? Dock, mina innerligaste lyckönskningar har du, isynnerhet som jag ser, att du är så hjärtans glad.

Du skrifer, att jag, som sätter så litet värde på kärlek och knappast tror att lyckliga äktenskap existera, näppeligen vill lyckönska dig.

Jo, kära lilla vän, jag tror på bägge delarne, men så sangvinisk du än är, så må du väl medgifva, att det är fasligt tunn-sådt med de verkligt lyckliga äktenskapen.

Vill du tillåta mig att med min tioårs erfarenhet framför mig låta dig veta min ringa tanke om orsaken därtill.

Om vi nu helt och hållet lämna å sido de manliga individernas (du vet förut min tanke om dem) fel och ovanor, som säkerligen göra många äktenskap mindre behagliga, så låt oss tala några ord om vårt eget värda kön.

Hvad som alltid förvånat mig är, att alla förlofvade nästan utan undantag äro så »i sjunde himmelen», men så få gifva blifva kvar där.

Träffar man ett par, som varit gift några år, så ser man ej ett spår af den där begeistringen; den äkta härden är oftast prosans egen hård, och nog måtte detta i de flesta fall vara unga fruns fel.

Vet du, jag känner en ung fästmö, som med sin fästman resonerade om deras framtida lif, hvarunder hon yttrade: »Ja, men blir det ej bra prosaiskt?» hvarpå han svarade: »Ja, poesien — det blir du».

Tro mig, lifvet är ej så renons på poesi, som folk gör det.

Slösa ej så i början med dina ömhetsbetygelser, så räcka de litet längre.

Och en sak till, hvarför blir så fort och så ofta af den svärmiska unga flickan en vulgär liten matrona?

Ofta hör man talas om sann kärlek, djup kärlek, men aldrig om fin kärlek, och dock är detta i min tanke en af dess värdefullaste egenskaper.

Sätter den unga flickan sig själf högt, så kan du lita på, att mannen äfven gör det; af det första året i äktenskapet beror ofta hela lifvet.

Ja, nu tycker du väl, att jag moraliserat tillräckligt och talat som den blinde om färgen, men ser du, kärlek och förlofningar göra ju alltid fruntimmer mångordiga. Tag ej detta som en dämpare på din lycka, utan tvärtom som en sporre till att få den lång som lifvet.

Farväl, lilla barn!

Din gamla vän
/sa.

»Träume der Vergangenheit.»

Ett trettioårsminne från skridskobanan.

För Idun af Frida Segerdahl-Nordström.

Min ensamhet har jag suttit och erinrat mig, att det just nu är trettio år sedan »skridskokungen» Jackson Haines uppenbarade sig som en meteor på Stockholms horisont och därigenom åstadkom en verklig epok i den inhemska skridskoåkningens annaler. Jag minnes ännu som i går, huru vi i min lilla enskilda skridskoklubb — bestående af jämnåriga vänner och bekanta, däribland ett par skogselever, Arvid Leijonflycht och Otto Hederström — hade samlats på Nybroviken en eftermiddag och roade oss med åkning, när vår uppmärksamhet plötsligt blef fäst vid att en åkarsläde körde ned på isen tätt intill banan och där stannade. Den åkande, en ung man, kastade af sig sin stora päls och med ett hopp var han nu nere på banan, där han nästan flygande, framglidande som en ande, gjorde de underbaraste steg och cirklar med en elegans, en styrka och smidighet i rörelserna, som vi aldrig haft begrepp om. Hans försilfrade skridskor, som till formen voro olika våra, den smått koketta blå kostymen med sitt grå pälsverk, hans bröst täckt af glänsande ordnar och medaljer, hans för öfrigt i alla afseenden ytterst behagliga apparition — allt försatte oss i mällös häpnad och kom oss att studsa, stanna, stirrande på denna märkvärdiga uppenbarelse, som bara genom sin vackra konst fick fritt svängrum på banan, där han utvecklade hela sin färdighet.

Hvilken himmelskriande skillnad, när vi vågade några steg på våra gamla skridskor, som rasslade och skuro i isen vid vändningar och skär,

mot hans lätta, ljudlösa färd! Och sådana konstiga steg och figurer han beskref i isen! Ja, det var rent underbart, tyckte vi.

»Hvem är han?» »Hvad heter han?» »Hvarifrån är han?» voro frågor, som korsades. Men ingen visste någonting. Efter omkring en halftimmes åkning sprang mannen med skridskor och allt åter upp i släden, svepte pålsen omkring sig och for sin väg, följd af allas undrande och beundrande blickar. Quant à moi — jag spände af mig mina holländska skridskor, som jag förut varit så belåten med, och förklarade högt och heligt, att jag aldrig ville åka mer, ty nu förekom mig både min och de andras åkning som en eländig parodi på hvad jag nyss sett, uppfattat och känt som skön konst. Hemkommen berättade jag för min far den besynnerliga händelsen, och han tröstade mig med att vi nog snart genom tidningarna skulle få lösning på gåtan. Så skedde också. Det annonserades, att mr Jackson Haines från New-York (»skridskokungen» kallad) skulle ge en föreställning vid musik på isen, i en inhägnad stor bana på Nybroviken. Att jag var med bland de tusende åskådarna, faller af sig själf. Hans uppträdande var utomordentligt fint, konstnärligt och vackert, och entusiasmen hos publiken, som aldrig förut sett någonting sådant i Stockholm, låter ej beskrifva sig. Alla gingo vi hem med enhällig önskan att få se honom flera gånger — både »män, kvinnor och barn» voro lika förtjusta. Emellertid kan jag icke minnas att jag såg honom uppträda flere gånger det året, men följande vinter var han åter i Stockholm och tillkännagaf då i tidningarna, att han tog emot ett begränsadt antal unga damer och herrar såsom elever i skridskoåkning. Sedan åtskilliga antecknat sig, bestämdes en dag för enskild åkning på hans bana för att utvälja dem, som voro så pass försigkomna, att han ville antaga dem. Det var icke många, som funno nåd för hans ögon, men till min stora glädje var jag en af dem.

Som väderleken var ogynnsam och kölden alltför bister, kunde jag icke vara med de första dagarna, men så snart jag började åka på banan, kom mr Haines genast fram till mig och lärde mig så småningom att tillsammans med honom åka både vals och mazurka. Dessutom sökte jag efter bästa förmåga och med ihärdig flit härma efter de steg och figurer, jag såg honom göra, ehuru jag naturligtvis aldrig lyckades riktigt. De bästa bland de unga gossarne af eleverna var en vid namn Windrufva samt en annan gosse, som åkte med honom på uppvisningen. Det var mycket svårt att lägga bort de gamla skridskorna och börja åka med sådana af Jackson Haines modell. Dessa senare tillverkades då i Eskilstuna och kostade 15 och 12 riksdaler paret. Men efter åtskilliga misslyckade försök gick det bra, ehuru det dröjde flere dagar, innan jag kände mig riktigt säker för att ej slå baklänges, hvilket var största svårigheten med dem. Februari gick hastigt, och i mars skulle han ge två föreställningar och sedan resa. Han frågade då, om några af eleverna ville göra honom den äran att visa sig tillsammans med honom i ett par nummer. Enär lektionerna voro kostnadsfria och gäfvos blott af intresse för saken, jakade vi gärna, sedan vi fått våra föräldrars och målsmäns samtycke.

De utvalda eleverna voro: undertecknad, en fröken Lieventhal samt en ung gosse, hvars namn jag ej hörde eller minnes. Den bestämda dagen för föreställningen kom med godt väder och god is, och med hjärtat i halsgropen af oro och rädsla beträdde jag den glatta banan inför en publik af närmare två tusen personer, som med handklappningar hälsade lärare och elev, när de tillsammans trädde dansen efter Fausts vals: »Träume der Vergangenheit». Bifallet steg till en åska af stampningar, bravorop och handklappningar, när dansen lyckligt var slut och jag försvann in i paviljongen på isen. Hur det gick för de andra, därom har jag ett mycket oklart begrepp, ty jag var som bedöfvad af den rädsla jag utstått. När sedan mr Haines och hans impresario Jones på det hjärtligaste komplimenterade mig, glädde jag mig endast öfver att allt var väl öfverståndet. Nästa gång dansade jag mazurka med Haines, fröken Lieventhal vals. Efter föreställningens slut anhöll mr Haines att vi som tacksamhetsgård och minne af honom ville mottaga och bära en liten dekoration i form af en skridsko med hans namn däri graveradt. Den jag erhöi af guld, de andras af silfver.

Haines uppträdde några gånger på kungl. teatern i »Profeten» och på Djurgården i en feerijes »Bockfoten». Ett par år därefter var han återigen i Ryssland, där han hade varit flere gån-

ger, innan han kom till Sverige. Där förkyldde han sig i den skarpa kölden efter en skridskoåkning inför hovvet, fick lunginflammation och dog — men skridskoåknigen, som han omskapade till skön konst, lefver och har utvecklats sig betydligt, ehuru jag aldrig sett någon åka med sådant behag, sådan styrka och elegans som den amerikanske »skridskokungen» Jackson Haines.

Skaldeminnen.

Pressade blad ur mitt ungdomsherbarium.

För *Idun* af Wilhelm Bäckman.

Bland mina minnen af Tegnér framstår tidigast ett besök, som den fräjdade biskopen gjorde i öfversta afdelningen af Wexiö gymnasium en afton under höstterminen i början af 1840-talet. En magister Stenholm var då vikarierande teologiektor. Denne S. utmärkte sig genom ett synnerligen blidt och stilla väsen. Han var lungsiktig — dog också snart — hade hes talorgan, men god förmåga att undervisa i sitt ämne.

Ifrågavarande afton genomgicks ett pensum i Norbecks lärobok i teologi. Stenholm satt i katedern och talade, följd af sina unga åhörare odelade uppmärksamhet, då dörren öppnades och Tegnér, ledd under armen af sin betjänt, inträdde. Naturligtvis allmän uppståndelse af såväl lärare som lärjungar. Afböjande Stenholms uppmaning att taga plats i katedern, satte sig T. vid sidan af den främste gymnasisten. Undervisningen fortgick därefter till lärotimmens slut, då äfven arbetet för dagen skulle uppläsa.

Sådan jag minnes Tegnér, var han vid denna tid en gubbe, kanske något öfver medellängd, snarare fet än mager, med stapplande gång, slappa drag, tunt, grått, en smula oordnad, ursprungligen måhända lockigt blondt hår. Ögonen doldes till någon del af ögonlocken, men när dessa ibland lyfte sig, blixtrade det från pupillerna. Munnen antog emellanåt en sarkastisk dragning. Öfver kinderna låg utbredd en lätt rodnad. Hans tal var lågmäldt skorrande. Dräkten för tillfället utgjordes jämte doktorshatten af svart halsduk, löst knuten under utvikt skjortkrage. Den mörka öfverrocken var igenknäppt.

När eftermiddagsläsningen slutade, samlade sig ungdomen med sina lärare i en af gymnasii större lärosalar, där aftonbönen hölls, liksom morgonbönen vid dagsarbetets början på samma rum hållits. En psalmvers afsjöngs före och efter bönerna.

Tegnér hade synts mycket belåten med Stenholms sätt att teologisera. Då nu under bönstunden, till hvilken biskopen slöt sig, unga klangfulla röster uppstämde: »Hvad jag i dag har syndat» (ps. 442 v. 8, 9), brast den känslige skalden i snyftande gråt, hvilket gjorde djupt intryck på mängden af ynglingaskaran.

Mitt andra minne af Tegnér härleder sig från en första maj, då han på sitt Östrabo uppvaktades af gymnasiiungdomen. Denna tågade, fyra man i bredd, åtföljd af lärarepersonalen samt med sångarne i spetsen uppför alléen, som ledde till biskopssätet. »Ack, hur härligt majsol ler» omväxlade med »Vintern rasat ut bland våra fjällar». Det var en solig, vacker dag. Våren hade börjat utbreda en späd grönska öfver mar-

ken. De gamla vördnadsvärda träden i alléen stodo i full knoppning. Tegnér kom oss till mötes på trappan till vestibulen, ett lefve för honom utbragtes af primus bland gymnasisterna, lefveropet efterföljdes af trefaldigt hurrande, hvarpå biskopen leende yttrade, endast hörbart för de närmast stående: »Tack ska ni ha, mina unga vänner! Ungdom och vår äro släkt!» —

Tegnér var vid denna tid bruten både till kropp och själ. När den senare var frisk, voro den förras fortkomstledamöter ytterst svaga, hvaremot under själens ohälsa kroppen rörde sig med ledighet.

Många historier gingo i omlopp om den celebre sjuklingen på Östrabo. En af dem må här berättas, dock utan anspråk på att vara sann, ty man har läst någonting dylikt från ett därhus i utlandet. Det sades, att biskopens mångårige och pålitlige betjänt — om jag ej missminner mig, hette han Jansson — en gång genom sin fyndighet förmått sin husbonde att afstå från att under ett anfall af sinnesförvirring kasta sig utför biskopshusets balkong. »Det kan hvem som helst göra», påstods J. hafva sagt, »men hoppa nedifrån och upp, det är svårare och en biskop mera värdigt.» Den sinnessjuke leddes härigenom på andra faustier och afstod från saltomortalet.

När man såg biskopens vagn rulla genom Wexiö gator utåt landsbygden med bestämmelse till något af de kringliggande herresätena, visste man att det icke stod bra till med resenären, för hvars ankomst herresätenas damer gärna drogo sig undan af fruktan att få höra alltför närgångna kvickheter. —

På Östrabo balkong och i den långa, skuggiga alléen såg jag under min gymnasisttid äfven en annan skald, nämligen Karl Wilhelm Böttiger. Han gästade biskopshuset på en gång som sin värds vän och som friare till enkefru Disa Kullberg, en dotter till Tegnér. Henne minnes jag som en Ingeborgsgestalt med en gul lock ringlande ned på ömse sidor om ett sorgset ansikte. Hon sades vara otröstlig öfver förlusten af sin tidigt bortgångne make.

Det är på minnesvården till dennes å Wexiö kyrkogård befintliga graf svärfadernskalden låtit inrista:

»När änkan på den slutna grafven beder,
Där hennes lefnadsglädje gömmer sig,
Då hviskar saken: O, tag mig neder,
Men hoppet svarar: tag mig upp till dig.»

Den sörjande änkan slutade emellertid i Upsala sina dagar som professorska Böttiger några år före sin andra man. Till sitt bröllop med denne hade den lärde Wexiölektorn, greken och poeten Anders Melander skrivit ett hyllnings-kvåde, hvarur jag påminner mig följande strof:

»Liksom i sagan Disa vågar
Sig i gamla Upsala in,
Så i det nya Disa tågar
Freja mer lik med Balder sin.»

Så länge Böttiger vistades å Östrabo, var han föremål för Wexiö-damernas nyfikenhet och beundran. Östrabo-alléen var under denna tid vissa timmar om dagen öfverlupen af pronenerande damer, hvilka skatade sig lyckliga, om de fått möta eller endast uppfånga en skynt af den »härlige» skalden, hvars sentimentala utgjutelser sjöngos med guitarrackompanjemang i hvarje familj. Böttiger hade också vid denna tid ett i Smålandsbygden ovanligt intressant yttre. Hans vackra ansiktsoval, infattad i

Bättre än Stomatol och Aseptin
af alla slag är

Sanct Eriks
ASEPTOL.

Se professor Ernst Almqvists intyg i vår annons
å bilagans första sida.
S:t Eriks Tekn. Fabrik, Stockholm.
Till landsorten mot efterkräft. Allm. Tel. 10310.

en ram af svart hår och under hakan sammanväxta polisonger, hans stora, mörka, melankoliska ögon måste göra intryck på kvinnohjertan, svaga för manlig skönhet, helst när denna förhöjes af ett poetiskt skimmer. Skaldens dräkt var icke mindre anslående. En mjuk, bredbrättad, ljusgrå filthatt beskuggade pannan, en lång mörkblå slängkappa höljde ryggsidan i dekorativa veck, eller låg kappans högra framflik kastad öfver vänstra axeln. Under kappan skymtade en svart enradig sammetsrock, omkring hvars smala fällkrage och ett stycke nedför bröstet hängde en groflänkad gyllene kedja. Man visste omtala, att den upsaliensiske skalden var mycket nervös, samt att biskopinnan Tegnér låtit kapa hufvudet af hönsgårdens tuppar, för att Böttiger icke skulle väckas af de tidiga hanegällan.

Böttigers sångmö har trots allt klander för pjunk varit mig kär från ynglingaåldern. När jag kom till Upsala, skaffade jag mig Gråbergs af Hemsö italienska grammatika samt ett lexikon, för att söka tillägna mig Petrarcas språk, hvilket i föreläsningar tolkades af Böttiger. Jag arbetade så pass upp mig, att jag ansåg mig kunna draga nytta af föreläsningarna; men redan vid första tillslutningen till det ytterst glesa auditoriet i Böttigers af konstförfarna kvinnohänder med broderier smyckade sal fann jag, att jag hvarken var mogen för föreläsarens utan tvifvel lärda textkritik, ej heller fann mina förväntningar uppfyllda i afseende å framställningssättet. Möjligen var Petrarcas tolkare i de dagarne af illamående indisponerad.

Bland gymnasiiungdomen i Wexiö fanns en hoppgifvande fattig yngling, som hvarje onsdag och lördag hade fri spisning på Östrabo. Han fick då om middagarne sitta med den biskopliga familjen till bords. Framför Tegnér's plats stod alltid en portvinsbutelj, hvilken några gånger anlidades och hvarur biskopen ifyllde äfven den unge gymnasistens glas, tills den förståndiga biskopinnan fann sig föranlåten att bortflytta glaset. Då log Tegnér och hade något skämtsam infall.

Samma gymnasist hade förtroendet att några eftermiddagstimmar i veckan skriva efter biskopens diktamen. Denne låg då på en soffa i ett inre rum med ett bokställ fullt af smärre manuskriptpapper framför sig. Handsekreteraren satt i ett yttre rum och behöfde ofta begära repetition till följd af biskopens lågmälda diktamen. Tegnér kunde häröfver råka i misshumör, och det hände en gång att hans otålighet gaf sig luft i följande ord: »Gud är vis och du är dum, Gud vet allting, men du hör ingenting.» — Hvert handsekreteraren med tiden tog vägen, är upptecknaren af detta minne obekant. Möjligen dog han tidigt eller försvann han i en obemärkt lefnadsställning.

Sista gången jag såg Tegnér var i juni månad 1845. Jag var då en af de gymnasister, som skulle afgå till universitetet. Terminsafslutningen var mycket högtidlig; den bevisades af en stor mängd honoratiories, hvaribland ett par korsdragande bispar och tvänne generaler i vapenskrud. Det var sista gången Tegnér uppträdde som eforus. Han var för svag att själf uppläsa sitt skoltal. Sitt versifierade afsked, en rörande svanesång, som återfinnes i hans samlade skrifter, började han så:

»Men stunden är förbi. Jag måste sluta.
Hvem vet, kanhända är det sista gången

Jag talar till er ifrån detta ställe,
Ty uti Herrans hand står lif och död,
Och döden, grafvens bleke eforus,
Har skickat sina förbud till mitt hjärta.»

Det rädde en tystnad i den stora salen, så man kunde hört surret af en insekts vinge, då Tegnér under rörelse själf fram-sade sina verser. Vid samma tillfälle yttrade han sig om lärarekallet på följande sätt:

»Tunt plägar hvarje säde gro i Norden,
Och upp går ej hvart frö, som myllas ner;
Men skall du därför icke så i jorden?
Glöm ej, att det är Gud, som växten ger.»

Den 2 november året efter denna terminsafslutning gick Tegnér ur tiden.

De abituri, hvilka blifvit hugnade med stipendier eller premier, fingo emottaga dessa af biskopens egen hand.

Hvarje yngling måste före afslutandet af sin gymnasii-kurs till lärarekollegiet inlämna ett s. k. afgangsscriptum med ämne efter eget val. Tegnér plägade taga del af dessa stilprof. Jag hade bidragit till samlingen med en öfversättning af en del af Hektors och Andromakes afsked ur Homers Iliad, på originalets versart. Härför fick jag af Tegnér ett hedersomnämmande samt 25 riksdaler banko i penningar. Ännu efter så många år hör jag som om de varit uttalade i går hans sista ord till mig: »Om du reser till Upsala högar eller Lundagård, det gör ingenting, och om du kommer tillbaka med lagern eller icke, det gör heller ingenting. Kom bara igen med ett hufvud, som är värdigt lagern.»

Dagens högtidlighet slutade med stor middag i biskopshuset. Äfven minnesteknaren och hans afgangskamrater hörde till de inbjudne. Men vid detta tillfälle bortskymdes Tegnér af så många svarta kaftaner och guldglänsande uniformer, att intet minne af honom därifrån står mig åter.

Damer och idrott.

»Kronprinsens lawn tennis-klubb», årsbarn med Idrottsparken och lokalt förbunden med denna, är en synnerligen lifskraftig företeelse, hvilket väl synes däraf, att den i närvarande stund räknar omkring 200 medlemmar, aktiva och passiva, och sammanträder hvarje eftermiddag mellan kl. 3 och 6, då det fashionabla spelet bedrifs med lif och lust, ej minst af klubbens höge stiftare och förstyre. Någon viss kostym är ej föreskrifven, men af bekvämlighetskäl bära damerna i regel bluslif och normallånga kjolar, herrarne sportskjortor och knäbyxor. Hittills har klubben anställt täfningar endast mellan sina egna ledamöter; men dess afsikt lär vara att med tiden pröfva sina krafter äfven med utanför stående.

Onsdagen den 10 d:s ägde inom klubben ett extra sammanträde rum, då de ledamöter, som under de på sista tiden anställda täfningarna afgått med segern, af kronprinsen tilldelades pris. Bland de sålunda hedrade befunno sig två damer, friherrinnan *Emilie Blomstedt*, född *Adelsvärd*, gift med majoren vid generalstaben Johan Abraham Blomstedt, och grefvinnan *Alice Trolle*, född *Gyldenstolpe*, maka till kammarherre Erik Trolle. Friherrinnan Blomstedt, som i fråga om elegans, smidighet och uthållighet vid utöfningen af nämnda idrott torde hafva få, om ens några svenska medtäflarinnor, erhöill i *tvåhandsspel för damer* 1:sta priset, kronprinsens hederspris, en guldbrosch i form af en racket med en därå anbragt äkta pärla, imiterande bollen, samt i *fyrhandsspel för damer och herrar* en silfverbägare. Grefvinnan Trolle, likaledes en eminent förmåga på sportens område, tilldelades i det förstnämnda spelet 2:dra pris, en silfverbägare.

Årets stora »internationella skridskotäfningar» utkämpades i lördags och söndags under lifligaste intresse och tillslutning å Nybrovikens blanka vädjebana. De manliga pristagarnes rad går Idun

med all skyldig honnör förbi för att med några ord — som sig bör — dröja vid de kvinnliga. Vid »damernas täfning» togs alltså första pris af fröken *Kerstin Damstedt* från Stockholm och andra pris af fröken *Eva Harling* från Upsala. Vid »täfning i samäkning» togs dessutom första pris af fröken *Valborg Lagergren* från Göteborg.

På måndagen uppträdde åter de tre pristagarinnorna på en extra föreställning i den mondäna Idrottsparken. En närvarande referent ger i följande ordalag en skildring af de unga idrottskvinnorna:

Fröken Damstedt är en mycket ung, brunett sportdam i mörkblå, pålskantad kjol, rödt band om armen, blågrön mössa och flata nedåt ryggen. Hon åker med sirlighet, behag och själfkänsla, som det anstår den som vunnit ett första pris, samt nästan utan koketteri, om någon, som födts att bära kjolar, kan uppträda utan koketteri, i synnerhet inför en publik, som räknar så många herrar.

Fröken Harling är en lång, ljus dam med fin grekisk profil och blått sidenband om armen. Hon syntes något stel och allvarsam i början, med en viss prägel af lärdomsstad öfver sig. Men sina långa ytterskar gjorde hon med elegans och »snits».

Fröken Lagergren är en liten, pigg brunett med svart sammetskjol, som skimrar i solen, när hon svänger på stålskon, och gult band om armen. Hon kilade som en pil bland de andra och gjorde sina svängar med en viss kläm och hurtighet.

Från Iduns läsekrets.

Skymningsprat.

Jag tände min lampa, jag slog mig i ro;
Af dagens tunga uttröttad var jag.
Jag tänkte att odla min själ, må du tro!
Och sista numret af »Idun», det ta'r jag.

Först läste jag då om en dam så stark,
Som dödade älgar, två åt gången,
Och morkullor sköt i en kronopark,
Men dock af ett manfolk till sist togs fången.

Se'n var det en mor, som det rådet gaf
Att när man skall giftas på utkomsten tänka.
Ty kärleken dör och lägges i graf,
Då kjolen hos frun börjar trådsliten blänka.

Jag grät med fru Eva för sådan en mat.
Blandad köträtt är annars så härligt.
Att »staa paa Ski» så stolt och kavat,
Det blir för min corpus allt för besvärligt.

»Bekymrade frågvisa», pröfva jag vill
Om möjligt att svar eder vänskapsfullt gifva.
Men säg mig, »Brodös», hvad tjänar väl till
Att låta bordduken uppäten blifva.

Dock har nu så skett, så tag det med ro,
Stoppa nätt hålen, sy blommor på stoppen,
Vädra se'n flitigt, då kan du tro
Aldrig nå'n mått eller mal åter opp'en.

»L. U.» är synd om, hon kan ej få ren
Palmträdet sitt från de gräshoppers pläga. —
Vända och värk har hon och i sitt ben,
Vore ej bäst att en läkare fråga.

Att »Ledsen» är ledsen är klart som en dag.
Hårdhärtade yngling, vänd åter, vänd åter!
Käraste »Ledsen», jag tror dock, att jag
Nästän den stackarn af hjärtat förläter.

Att »Agnes» kan klaga för skinnbaggars skull,
Då de beskedligt i väggen sig hålla,
Vi ha ju ryggen af norrbaggar full —
Det kanske är något som klagan kan vålla.

Så ha vi »Tottan», som vinterkväll lång
Måste ett sällskap till »gamla mor» vara.
Skrif blott till mig för en enda gång,
Jag vet så väl hvad jag ville dig svara.

Den bildade »Maja» i Kalmare stad
Begär karaktär och sublimes tankar,
Helst manligt sällskap gör nog henne glad,
Där ensam i högre sfärer hon vankar.

Ja, nu mina damer, nu är det väl nog
Med visdomsprofven ur »Damernas egen».
De eggade mig, så jag stappande tog
På skaldestråten de första stegen.

Säg, skola vi enas och säga som så
Till gumman Minerva: »Förlåt oss, förlåt oss!»
Väl knappast vi kunna undra därpå,
Att herrarne grina så ofta åt oss. —

Alma B.—r.

I »släpfrågan».

»Tio centimeter» — går det se'n att sporta,
så parollen heter! leka, promenera,
Lefve fria vändningar, tala, konversera —
bort med långa klädningar, bättre och parantare,
bort med dumma grillar, starkare, bastantare
med släp och baciller, blir ju så det hela,
med dam och bakterier, det kan icke fela.
och slika materier, Afgjordtdå, Ivenska kvin-
med moder så fjolliga nor,
och galna och stolliga, Iduns väna läsarinor,
med tyg-slöserier, att vi taga steget ut
och fantasterier, utan prut,
med kjoldraperier, att med släp det nu är slut?
och disharmonier! Länge nog, mes chères
Ta'n, I systrar många, amies,
som i Sverige byggen ha vi nu
(talrika som myggen), sopat gatan åt det andra,
ert förnuft tillfångat, starka kön, som där ses
under trones lydadt vandra.
till er egen prydnadt
Amorteren strax
med en redig sax
tio hela centimeter
ifrån allt hvad kjolyt heter!
Mycket, mycket lättare, inte sant, det blir ju bra?
mycket, mycket lättare — Segersång: *Victoria!*
i den kjolen korta En svensk kvinna.

Ur notisboken.

Från Rom ingår nu den glädjande under-
rättelsen, att i kronprinsessan Viktorias hälso-
tillstånd en tydlig förbättring inträddt och att
hon dagligen vistas ute i den milda soliga luften.

Storhertiginnan af Baden, hennes moder,
har i förra veckan undergått en ögonoperation
i följd af att högra ögats lins under senaste året
blifvit så ogenomskinlig att dess aflägsnande
ansågs nödvändig. Operationen förlöpte gynnsamt,
men storhertiginnan behöfver nu en tid vara i
fullständig ro.

Lagutskottet och kvinnans rättigheter.
Lagutskottet har i anledning af motion af hr Hazén
föreslagit en framställning till k. m:t om sådan
ändring eller tillägg till lagen angående tillsätt-
ning af prästerliga tjänster, att gift kvinna må
i den utsträckning och under de villkor, som
kunna finnas lämpliga och ändamålsenliga, vid
prästval utöfva sin frånvarande mans rösträtt.

Med anledning af en af hr O. Persson väckt
motion om ändring af första punkten i § 2 af
kap. 15 rättegångsbalken för tillförsäkrande af
kvinna af rättigheten att inför rätta föra andras
talan, har utskottet afgifvit förslag till lagän-
dring i angifna syftet.

Statsunderstöd åt högre flickskolor. K.
m:t har för hvartera af åren 1897, 1898 och
1899 tilldelat styrelser, föreståndare och förestän-
darinnor för följande undervisningsanstalter i
Stockholm nedanstående belopp:

Föreståndaren för Wallinska flickskolan, lektor
P. A. Björkman 3,000 kr., föreståndaren för Ly-
ceum för flickor filosofie doktor G. Sjöberg 3,000,
styrelsen för Södermalms högre läroanstalt för flick-
or 3,000, föreståndaren för Östermalms högre
läroanstalt för flickor filosofie doktor E. Schwartz
3,000, styrelsen för Ateneum för flickor 3,000,
föreståndarinnan för Ahlinska skolan Karin Ahlin
3,000, föreståndarinnan för Kungsholms elemen-
tarskola för flickor Elisabeth Cederblom 1,700
samt föreståndarinnorna för Anna Sandströms
skola, Anna Sandström, Maria Lodin och Thalia
Schoug 2,000 kr.

**»Nya språk- och hushållsskolan i Söder-
telje»** är en institution, som väl förtjänar det
goda anseende, hvaraf densamma kommit i åt-
njudande, lika mycket af alla de föräldrar och
målsmän, som anlita densamma för sin ung-

doms räkning, som af de unga själfva, hvilka
där funnit utbildning i de ämnesgrenar skolans
namn antyder.

Skolans läge är förtjusande invid kanalen i en
villa med tre våningar, pittoreska tornrum och
praktiga verandor. All matlagning i skolan och
alla husliga sysslor verkställas med elevernas
biträde under uppsikt af en mångårig, van hus-
moder. Mellan frukost och middag äro, med
undantag af de flickor, som »ha veckan», de
andra sysselsatta med lektioner i språk, musik,
sång, konstväfna, litteraturhistoria m. m. Hus-
hållerskorna laga då under tiden maten, baka
allt bröd som går åt, och vid måltiderna kriti-
sera eller berömma sedan skolföreståndarinnorna,
de två kära »tanterna», de unga adepternas läro-
spån. Mellan middag och kaffet äro frihetens
timmar slagna, då man skriver bref, pratar och
promenerar. Vintertid finnas både skridskobana
och skidloppningsbackar. Äfven kan, om så öns-
kas, gymnastik erhållas. På aftonen samlas
man åter och då är all svenska bannlyst; under
diskussion och läsning öfvar man sig i talandet
af franska, engelska och tyska. Kl. 8 gemensam
supé och bön, som avslutar det trägna dagsarbetet.

Se där i korthet programmet för denna ny-
bildade pension, där det hela synes vara anlagdt
på ett friskt och godt hemlif, åt hvilket hvarje
moder med förtroende bör kunna öfverlämna
sina döttrar.

Teater och musik.

Kungl. operan gaf i söndags en *symfonimatiné* för
att gifva tvänne af våra yngre tonsättare tillfälle
att visa resultatet af de studier de som statssti-
pendiater idkat i musikkompositionens svårkonst.
Dessa båda voro hr *E. Ellberg* och *H. Alfvén*,
båge medlemmar af k. hofkapellet. Den förre
framträdde med en symfoni i d-dur, den senare
med en dylik i f-moll. Båda kompositionerna röj-
de verklig begåfning hos sina tonsättare. Visser-
ligen spåras ej mycket af originalitet, men det
begär man ju ej heller af ett par ungdoms- eller
debutarbeten. Hos båge röjes dock en mindre
vanlig formbehandling samt anslående motiv.
Båda symfonierna voro populärt hållna — hr
Alfvéns kanske något mera buren af fantasi och
känsla — och väckte lifligt bifall hos den gan-
ska talrika publiken. De unga tonsättarna fram-
kallades hvar sitt par gånger. Samma uppmun-
tran och nästan ännu lifligare bifall ägnades hr
S. Kjellström, hvilken utfyllde programmet med
ett adagio och rondo-allegretto ur *Vieuxtemps'*
e-dur-konsert för violin. Hr K. har stora först-
ställningar att blifva en verkligt god violinist:
fyllig, varm ton, känsligt föredrag, kraftig stråk-
föring samt förståelse af hvad han spelar. —
Hofkapellens spel lämnade denna gång åtskilligt
öfrigt att önska, ehuru det anfördes af förste
hofkapellmästare C. Nordqvist.

Konsert gifves i morgon lördag å k. operan,
hvarvid den framstående danska violinisten *Frida
Schytte* uppträder.

Vasateatern har under veckan återupptagit
Edvard Brandes bekanta tvåaktsstycke »Ett
besök», hvarvid Florizels och Repholts roller
utföras af fru *Håkanson* och hr *Svennberg*, som
med framgång under många år spelat dem i
landsorten. Särskildt den stora uppgörelsesenen
i andra akten dem emellan gifves med med-
ryckande fart och känsla och gör ett kraftigt in-
tryck. Hr *Engelbrecht* i Kajs roll är däremot
icke synnerligen till sin fördel.

På söndags middag hade den publikkäre hr
de Wahls recett samlat en fullsatt salong, därvid
understödd som han var genom lockelsen af en
författaredebut. »Midnattssol», skådespel i 3 ak-
ter af en ung hr *Ernst Didring*, enligt uppgift
järnvägstjänsteman, visade sig vara ett erkän-
nansvärdt förstlingsverk. Det skildrar i bjärta
färger och i en serie delvis svenska verknings-
fulla taflor den bittra racestriden mellan vårt
nomandfolk lapparne och de på dem trängande
och inkräktande nybyggarna, som ofta, tyvärr,
ej sky så förhatliga medel i den hårda existens-
kampen som anläggandet af skogsbrand, natur-
folkets demoraliserande genom brännvinets förban-
nelse o. s. v. I dessa konflikter är inflettadt ett
romantiskt motiv, kärleken mellan nybyggars-
sonen Lars och »lappkungens» unga dotter Sargit.
Trots hela den unga danskans motsänstighet blir
de yttre förhållandenas hårda tryck till slut öf-
vermåktigt och barnen af oförenliga intressen
slitas ohjälpligt ur hvarandras famn. Det natio-
nella ämnet, den sceniskt pittoreska ram, hvartill

högfjällsnaturen och nomadlägerlifvet gifva an-
ledning, och det i det hela förträffliga utförandet
förenade sig och att bereda stycket en obe-
stridlig framgång.

Framst sätta vi fröken *Gottschalks* kraftiga och
trovärdiga framställning af lappdottern Sargit.
Det var en talangfull prestation, som gör den
unga framåtgående artisten all heder. Hr *de Wahl*,
som naturligtvis särskildt flitigt hyllades, gjorde
sig godt som hennes giljare Lars. Hr *Eliason*
som den kärleve lappkungen Nila Lasko samt hr
V. Lundberg som en afsigkommen gammal fattig-
lapp bildade äfven ett par förträffliga typer. Ny-
byggarparet framställdes ej öafvet af hr *G. Ranft*
och fröken *Rustan*.

Talrika inropningar, sist äfven den unge för-
fattaren, som kan ha skäl att glädja sig öfver
denna vackra början på dramatikerns här hemma
ej alltid just så blomsterströdda stig.

Drottning Blanka.

Historisk skiss för Idun af **Mari Mihi**.

Det var en gång en gammal greve af Namur
som hade nio döttrar, den ena vackrare än
den andra. Men den yngsta, demoiselle Blanche,
var den vackraste af dem alla. Kveck var hon
äfven och kär för folket, så att till och med de
bistra knektarne i vaktstugan logo åt henne i
sina yfviga skägg, då hon skred genom gallerpor-
ten.

Hon var faderns älskningsbarn, hans dagars
sista blomma, och han älskade att tälja henne
sin gångna lefnads bleknade bragder. Ofta hände
så, att den lilla, ehuru blott ett tioårigt barn,
gjorde honom frågor, så att han, brydd för hvad
han borde svara, makade kronan på sned, rif-
vande sig i hufvudet.

Men åren gingo, plantan blef träd, barnet blef
ungmö, och i skuggan af slottsträdgårdens nyut-
spruckna lindar växlade demoiselle Blanche och
junker Ralph de Lacy kyssar och löften om tro-
het intill döden. Det är så lätt att tala om af-
tonen medan man ännu skådar den genom mor-
gonsolens brokiga fjärrglas.

Kom så en riddare bältd med tjänare och svenner
till Namurs hof, och den riddaren var stadd på
giljarefärd och han giljade hos den gamle gref-
ven till hans yngsta dotter för sin herre, Hans
Nåde konung Magnus af Sverige. Och greve
Jean hade många döttrar att bortgifta och ett
ringa land att styra, hvadan den ära, som så-
lunda vederfors hans hus, glädde honom mera
än han gitte visa. Dock ville han ej gärna släppa
ifrån sig sitt älsklingsbarn, ty hon var ju ännu
så späd och vek, så föga kommen till åren.

— Jag äger några andra döttrar, sade han, hvil-
ka ännu ej träd i brudstol, och dessa äro lika
fagra och flinka, ehuru äldre. Männe ej min gun-
stige broder af Sverige täckes vilja taga någon
af dem till äkta.

Nej, demoiselle Blanche skulle det vara; an-
nars finge man väl se sig om efter en drottning
vid hofven i Blois eller Artois, menade herr Nils
Ambjörnsson, hvilken var konung Magnus' troman
och fullmäktige.

Då bjöd greve Jean de svenska herrarne att
förlusta sig något vid en remmare burgunder, me-
dan han förkunnade deras budskap för sitt barn.
Därpå trädde han hasteligen till vindögat och
kallade upp jungfrun ur grönan hund, där hon
rodnande lustvandrade med junker Ralph. —

— Mitt barn, min ålderdoms tröst, min Blanche,
hälsade han henne, gläd dig, ty du skall varda,
drottning af allt Sveriges land.

Men hon lindade blott sina små armar om hans
hals och slog upp sina violblå ögon i smärtsam
undran.

— O, fader, du vet ju att jag älskar junker Ralph.
Inte vill du vända min kärlek i sorg. Du vet
ju, att jag svurit honom trohet intill döden. In-
te vill du att ditt barn skall bryta sin ed.

Den gode Jean af Dampierre och Namur ref
sig bekymrad i sitt hvita hufvud och sade: bal-
zampen! Han hade ofta anledning att göra så,
den stackars gamle grefen. Åter hade den flic-
kan gjordt honom svarslös.

Gärna skulle han väl sett, att hans lilla älsk-
ling finge den dristige junkern, efter hvilken hen-
nes hjärta trädde, gärna skulle han sändt rid-
dar Nils tillbaka med ogjordt ärendet, hade han
blott giljat för en mindre förnämlig man än Mag-
nus af Sverige.

Men en sluten krona, en drottningakrona.

— Ser du, mitt barn, sade han till sist, en drott

ningakrona är ett stort och förunderligt ting, större och förunderligare än de flesta andra. Den skänker tröst för så många förluster, som man annars städse skulle begråta, glömska åt så många sorger som annas städse skulle gnaga. Den skall äfven gifva dig mod och styrka att bli en god husfru åt konung Magnus, en huld moder åt hans folk. Låt oss nu hafva ordat tillfylles härom, och gå ned att bjuda junker Ralph farväl.

— Ja, min fader, neg demoiselle Blanche och gick. I karnapet mötte hon en lång, skäggig riddare med en gyllene oxepanna konstrik insydd på bröstet. — Ären I herr Nils Ambjörnson, sporde hon honom.

— Så är mitt namn, hvad är edert, stoltsjungfru, mälde främlingen kärft, undrande hvad detta kunde komma henne vid.

— I går var jag Blanche af Namur, i dag är jag Blanka af Sverige, svarade hon saktmodigt. Då föll den stränge riddaren på knä, blottan de sitt hufvud och ödmjukt kyssande den lilla hand hon försagd räckte honom.

— Jag vill söka blifva eder en god och en nådig drottning. Är det svårt att vara drottning, riddar Nils?

— Eders nåde är en Guds ängel på jorden, vare mig Gud huld, svor den tappra marsken vid sin riddareed.

Så gick hon ned i grönan lund, där junker Ralph bidade sitt hjärtas dam. Så vandrade de båda unga hand i hand för sista gången, de vandrade som man vandrar bredvid en bår, där det käraste man ägde ligger mejadt.

— Det är förbi nu, Ralph, hviskade hon, och jag måste bjuda dig farväl, inte ett vanligt, utan ett långt, evigt farväl. De säga, att jag skall vara drottning af allt Sveriges land. — Nej, du får inte kyssa mig mer, Ralph, du får ej trycka min hand — jo, det får du, men inte hårdt, Ralph, inte alls hårdt.

Men däruppe i vapensalen, på hvars gobelinprydda väggar Namurs gyllene lejon i evighet jagat Dampierres röda falkar, däruppe vid de kake riddares tafelrund lekte den gamle trubaduren på sin harpa och grät och sjöng:

Förbi, förbi!

Det finnes ej ett ord på människotunga
 Så skärande sorgset som detta,
 Och dock hvilat där en hemlig tjusning,
 Ty det visar tillbaka på en svunnen lycka,
 Ja, på en svunnen lycka.
 Ty smärtan bor oss städse när,
 Men glädjen flyr.

Så följde hon riddar Nils och nådde onsdagen vid Lögens sträder, hvilken ju skulle blifva hennes hemvist. Och de klädde den lilla grefvedottern i purpur och hermelin, satte spiran i hennes hand och tryckte Sveriges tunga krona på hennes guldockiga hufvud. Hon måste le, då hon såg sig själf i den slipade silfverskifvan de höllo för henne. Så glimrande fager hade hon inte ens varit vid sin frändes konungens af Frankrike hof, då Ralph de Lacy brutit sin jungfruliga lans till hennes ära och undfått segerns lön ur hennes liljehand.

Men den gamle konung Magnus höll sitt unga vif så kär och ville så innerligen gärna se henne lycklig och nöjd. Där blef ett lustigt lif på Stockholms gamla slott. Gycklare och spelmän inkallades från Välskland, ty i slika konster voro de svenske släte. Gigor och skallmejer klungo i de stora salarne, och liten Blanka svängde otröttligt om i sidensko med riddare och svenner, tänkande vid sig själf i sitt sextonåriga sinne: Hvad det ändå är roligt att vara drottning!

Snart skänkte hon sin make och Sverige en son. Gud hade gifvit honom moderns guldgula lockar och folkungarnas dristiga vikingaögon. Föräldrarna gäfvu honom namnet Erik efter farfadern. Och den pilten blef fru Blankas lyckas blomma. Han skulle bli så stor, den lille prins Erik, och hans namn skulle löpa öfver hela den vida världen, medan hon skulle sitta där hemma och låta sina öron smekas af ryktet om hans bragders tal. »Konung Erik den store var drottning Blankas son,» så skulle de trägne munkarna pränta i de digra krönikeböckerna. Och hon lät honom gunga på sitt baldakinklädda knä och förtalde honom om lifvets äfventyr och diktade honom den visa, som Sveriges mödrar sjungit för sina små alltsedan drottning Blankas dagar:

Rida, rida ränka,
 Hästen heter Blanka.
 Liten riddare så rar
 Ännu inga sporrar har,
 När du dem har vunnit,
 Ungdomsro försvunnit.

Men fru Brita Birgers dotter till Ulfåsa och Olshammar blef satt till hofmästarinna hos den unga drottningen. Hon var en mäktig amper kvinna, som talade hårda ord till fru Blanka, ord, som ett lif är för kort att kunna glömma. Hon drog fram i dagen allt, som hviskades i löndom, och förevitade drottningen alla lustbarheter och syndiga tidsfördrif hon infört vid hofvet. Men konung Magnus hviskade tröst till sin unga hustru, menande, att hon ej skulle låta släkt gå sig till sinnes, utan i stället bemöta den stränga frun som en lydigt dotter, ty hon var befyrdad med rikets förnämligaste ätter, emedan hennes fader, lagman Birger, burit spangbrynorna i sitt märke, samt var vida beryktad för sin stora fromhet och de många uppenbarelser, hvori den heliga jungfrun visat sig för henne.

Snart lämnade äfven fru Brita hofvet och drog med sina båda barn på pilgrimsfärd till den heliga grafven till stor gamman och lisa för hvar man, som ståt den fromma frun nära. Den forna glädjen ville dock aldrig rätt återvända till konungagården. Helgonet, som bannande skridit genom dess salar, hade släkt festens ljusa bröllopsfacklor. Tiderna mulnade allt mer, digerdöden härjade landet, de danske lägo hårdt på med örlog, och konungen själf var på ständiga resor i sina bägge riken.

(Forts.)

Innehållsförteckning.

Lillie Hegermann-Lindencrone, född Grenouh; af T. K. (Med porträtt). — Ur »Gunnars visor»; af Emmy Köhler. — Moderns plikter mot sina döttrar ang. giftermåls ingående; tredje täfplingsartikeln; af Soloman. — »Författarinna till Molly Bawn». (Med porträtt). — »I sjunde himmelen»; af Isa. — »Träume der Vergangenheit»; ett 30-årsminne från skridskobanan. För Idun af Frida Segerdahl-Nordström. — Skaldeminnen; pressade blad ur mitt ungdoms-herbarium; för Idun af Wilhelm Bäckman. — Damer och idrott. — Från Iduns läsekrets: Skymningsprat; af Alma B-r. I »släpfrågan»; af En svensk kvinna. — Ur notisboken. — Teater och musik. — Drottning Blanka; historisk skiss för Idun af Mari Mihi. — Tidsfördrif.

Sidsfördrif.

Bidrag mottagas med tacksamhet.

Charad.

Mitt första nämns så gärna prosa,
 Men är för mången dock i grund
 Lifvets enda poesi;
 Materia i teori;
 Idealistiskt för en läckermund,
 En husmor gläds — vill du det rosa.

Mitt andra, ett etheriskt väsen,
 Som lever en sekund och dör,
 Är höstens vän och vårens;
 Från vaggans rand till bärens
 I sitt sköt' det kyla tör,
 Men leker dock bland blad och
 gräsen.

Mitt tredje hörs på normäns tunga
 Mest efter hvarje menings slut.
 Den som det dubblar blott
 Ett resultat har nått,
 Som hvarje liten baby-snut
 Båd' lalla kan och sjunga.

Mitt hela finns i alla länder,
 Dock Frankland nog dess stamort är.
 Och den, som söka vill — bevars! —
 Kan hitta det i Mars.
 Den, som det fått det alltid bär,
 Och oftast fås det förr än tänder.

Anagramgåta.

Välj dig ifrån alfabetet
 Fem bokstäfver efter tycke,
 Bilda däraf, äfvenledes,
 Samma antal ord. Ett smycke
 Uppå vattrad blågrön slöja
 Är mitt första. Kommer sedan

Hvad du har i handen redan,
 Svårtadt till ditt eget nöje.
 Nu mitt tredje väcker löje,
 Men på dammig kungsväg, fordom,
 Förde det till »landsens ände»
 Mången »höghet» — o, elände!
 Fasligt lifligt är mitt fjärde,
 Men när det en stund har väsnats —
 Fräst och spottat — utan värde.
 Låt din farkost stillsamt ligga,
 Om du märker att den saknar
 Hvad mitt femte man plär kalla,
 Eljes du hos hafsfrun vaknar.

Sibylla.

Triangelaritmogryf.

1) Mansnamn, 2) Flod i Amerika,
 3) Vårarbete, 4) Medgifva. 5) För-
 bruka. 6) Arbete, 7) Konsonant.

	1	2	3	4	5	6	7
1	1	2	3	4	5	6	7
2	2	8	12	8	9	11	
3	3	12	1	10	8		
4	4	8	10	8			
5	5	9	8				
6	6	11					
7	7						

Moster Lisa.

Sifferlogogryf.

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 = sångare,
 8, 6 = ytmätt,
 5, 3 = träd,
 3, 8, 6 = kärll,
 7, 5, 4 = djur,

Stafvelsegåta.

Stafvelserna till öfre fältet: le,
 pet, mos, er, rör, er, ås, os, kos,
 ito, dja, rum, be, kar, ta, qu, ät,
 pam, el, ran.

Stafvelser till nedre fältet: rod,
 men, ska, fa, il, ai, kla, ka, er,
 alt, pud, ska, pu, fik, mo, el, ra,
 on, f, c, ck, ta.

Af dessa stafvelser bildas in-
 alles 20 ord, af hvilka 10 komma
 i det öfre och 10 i det nedre
 af de båda fält, som afskiljas
 genom den i figurens midt dragna
 vågräta (halffeta) linien. Orden
 insätts, så att en bokstaf kom-
 mer i hvarje ruta af de uppifrån
 och nedåt gående rutraderna.
 Orden till öfre fältet äro: 1) Berg-
 platå i Asien, 2) järvägsstation i
 Götaland, 3) biflod till Rhen, 4)
 å i södra Sverige 5) stad i Norge,
 6) mansnamn, 7) verb, 8) glasbruk i
 Småland, 9) stad i Sydamerika,
 10) mansnamn. Orden till nedre
 fältet äro: 1) sjö i Ryssland, 2) namn
 på fågel, 3) stad i Sverige, 4) reklamsätt,
 5) hundras, 6) bergskedja i
 Asien, 7) del af fotbeklädnad, 8) sy-
 drukt, 9) stad i Asien, 10) del af
 båt. Äro orden funna blida de bokstäfver,
 som komma i de med * utmärkte
 rutorna namnet på en svensk författarinna
 jämte namnet på ett af hennes
 verk. Lösningen börjas från och med
 den helsvarta punkten och
 fortgår från vänster till höger figuren
 rundt.

Megel.

9, 8, 3, 5 = fisk,
 7, 6, 8, 1 = träd,
 4, 5, 3, 9, 8 = fruntimmersnamn.
 9, 2, 6, 3, 8 = fågel,
 3, 2, 1, 7, 8 = fotbeklädnad.

Dodo.

Gåta.

Långa vägar går jag,
 Ondt och godt det spår jag,
 Väntas, fruktas, tages, lägges bort;
 Mången illa gör mig,
 Mången ryser för mig,
 Dock jag mången kyss af kärlek fått.

E-tz.

Lösningar.

Logogryfen: Röntgen: Ren, grön, en, get,
 nöt, rö, rönn, ört, tre, gren, gen, örn,
 regn.

Länkcharaden: Askurna: as, ask, skur,
 kur, urna.

Sifferlogogryfen: Stomatol: Otto, lots, mal,
 stol, ost, Lot, mast.

Akrostikomet: Alingsås: anka, Leda, igel,
 natt, garn, sena, åker, strida.

Bokstafsyrkanen: S n ö r e
 n i l e n
 ö l o s t
 r e s ä r
 e n t r é

Gåtan: Telegrafstolpe.
 Konsonantförändringsgåtan: Skade, spade,
 Stade.